

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/360/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202604
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1713202604.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., IČO: 36 789 615, Bratislava, Justičná č. 9, za ktorú koná Mgr. Tomáš Rašovský, proti žalovanému: D. T. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom V. I., T. N. č. XXX/X, o zaplatenie sumy X.XXX,XX € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 26. mája 2016, č.k. 4 C 67/2013-46, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 26. mája 2016, č.k. 4 C 67/2013-46, vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol v časti, v ktorej súd nepriznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 17.2.2012 do 18.5.2016, vo výške 4 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 19.5.2016 do zaplatenia, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 26.5.2016, č.k. 4 C 67/2013-46, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.174,61 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.5.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 95,65 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 119,94 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 24.1.2013 (pôvodne na Okresný súd Bratislava II.) v spojení s písomným podaním doručeným súdu dňa 10.9.2015, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.753,86 € s kapitalizovaným úrokom od 15.2.2012 do 16.1.2013 vo výške 390,57 € a úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 4.724,41 € od 17.1.2013 do zaplatenia. Žalobca žalobu dôvodil tým, že dňa 3.12.2010 uzatvoril ako veriteľ so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému v sume 4.000,- €, ktoré sa mu žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných 84 mesačných splátkach po 105,01 €. Žalovaný bol v omeškaní s úhradou záväzku, a preto listom zo dňa 30.1.2012 bol vyzvaný k splateniu celého zostatku úveru vo výške 4.753,86 € do 15 dní od odoslania tejto výzvy. Voči žalovanému eviduje dlh v sume 3.860,45 € istiny (dlžnej sumy úveru bez úrokov do času zosplatenia) + zosplatená istina; suma 425,67 € je úrok z vyššie uvedenej istiny do času zosplatenia; suma 432,17 € predstavuje tzv. ušlý úrok, ktorý by mal žalovaný zaplatiť v prípade riadneho splatenia úveru; suma 24,12 € má byť dlžné poistné; suma 11,45 € ako poplatok za vedenie účtu a možnosť zmeny splátok a suma 410,16 € je úrok z omeškania od zosplatenia do podania žaloby na súd. Písomným podaním zo dňa 4.9.2015 žalobca doplnil, že žalovaný celkovo uhradil sumu 825,39 €, neuhradil 8. a nasledujúce splátky a splatnosť dlhu nastala ku dňu 30.1.2012. K tzv. ušlému úroku dôvodil, že tento vyplýva z výpočtu: 105,01 € (výška

mesačnej splátky) mínus 4,02 € (poistné) = 100,99 € krát 84 splátok = 8.483,16 € mínus 4.000,- € (výška poskytnutého úveru) = 4.483,16 € (bod 49 úverovej zmluvy: celkové náklady spotrebiteľa), pričom si uplatnil iba súčet vyrubeného úroku a ušlého úroku, nie zmluvnej pokuty v pravom slova zmysle, sumy 1.027,92 € a 425,67 €, čo je niekoľkonásobne menej, ako výška úroku z úveru, ktorú by si mohol voči žalovanému podľa úverovej zmluvy uplatňovať.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 26.5.2016, na ktoré sa riadne predvolaný žalovaný nedostavil bez ospravedlnenia, ani nežiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, z dôvodu ktorého súd prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti, keď sa k žalobe, ktorá mu bola riadne doručená dňa 18.5.2016, nevyjadril. Na pojednávanie sa nedostavil ani riadne predvolaný žalobca, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a nepožiadaval o odročenie pojednávania. Vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Žalovaný ako spotrebiteľ so žalobcom ako dodávateľom, prostredníctvom finančného agenta, ktorého identifikačné údaje okrem mena a priezviska v zmluve uvedené neboli, na predajni 0217 siete TESCO v Bratislave, na predtlačenom formulári dodávateľa, uzatvoril dňa 3.12.2010 písomnú zmluvu o úvere, predmetom ktorej bol záväzok dodávateľa poskytnúť žalovanému bezúčelový úver v sume 4.000,- € a záväzok žalovaného splatiť žalobcovi „celkovú čiastku“ vo výške 8.483,16 € v 84 mesačných splátkach po 105,01 €, splatných do 15-teho dňa v mesiaci po poskytnutí úveru. Zmluva obsahovala údaje o poplatku za vedenie účtu v sume 1,99 € a poplatku za možnosť zmeny výšky a počtu splátok v sume 0,30 € s tým, že tieto poplatky sú zahrnuté v splátke. Zmluva ďalej obsahovala údaj o ročnej úrokovej sadzbe 23,61 %, údaj o priemernej hodnote ročnej priemernej miere nákladov 18,48 % a údaj o ročnej priemernej miere nákladov 27,4 % do 28,5 %, ako aj údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa vo výške 4.483,16 €. Zmluva neobsahovala údaj o termíne splatnosti prvej mesačnej splátky ani poslednej splátky, pričom v zmluve neboli uvedené podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov; výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c/, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej priemernej miery nákladov, t.j. podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady, ani z čoho mesačná splátka pozostáva, koľko z nej tvorí splátka istiny, koľko tvorí úrok, koľko iné poplatky. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy mali byť Úverové podmienky, podľa ktorých je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach, ktorých počet, výška a termín splatnosti sú určené v úverovej zmluve. Klient je povinný hradiť spoločnosti pravidelný mesačný poplatok za vedenie úverového účtu vo výške uvedenej v úverovej zmluve. Klient súhlasí s tým, že poplatok za vedenie úverového účtu je zahrnutý do splátok úveru. V jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, poplatok za vedenie úverového účtu, úroky, a prípadná úhrada za poistenie (ďalej len splátka), ak z údajov úverovej zmluvy nevyplýva inak. Úverovým účtom sa rozumie účet, na ktorom spoločnosť eviduje svoje pohľadávky voči klientovi z poskytnutého úveru a tomu zodpovedajúce záväzky klienta (hlava 2 § 3), podľa ktorých v prípade vzniku akejkoľvek zo skutočností, uvedených v § 3 písm. a/, b/, c/ hlavy 7, ak jej dôsledkom je vznik povinnosti klienta uhradiť spoločnosti celý poskytnutý úver, je klient povinný uhradiť spoločnosti súčasne s úverom aj zmluvnú pokutu vo výške ušlého úroku, čiže čiastku, na ktorú by spoločnosti vznikol nárok z titulu úveru, ak by bol úver riadne splácaný v dohodnutých splátkach (hlava 7 § 4). Podľa tvrdenia žalobcu mal žalovaný zaplatiť celkovo sumu 825,39 €. Zo splátkového kalendára zistil, že žalobca splátky žalovaného započítaval v nepravidelných sumách na úhradu istiny (napríklad prvá splátka len vo výške 3,43 €, ale na úrok až 95,27 €, ostatné na poplatky), už od druhej splátky na ľarchu účtu žalovaného pripisoval poplatky za upomienky spolu v sume 36,- €. Žalobca listom zo dňa 30.1.2012 vyzval žalovaného na splatenie „celého úveru“ vo výške 4.753,86 € do 15 dní odo dňa odoslania tejto výzvy, ktorú žalobca podal na poštovú prepravu dňa 2.2.2012. Dodal, že v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.6.2013, I. ÚS 402/2013-10, na danú vec aplikoval primárne ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a dôvodil tým, že vyhovel žalobe v časti o zaplatenie nesplatennej časti poskytnutého úveru v sume 4.000,- €; v časti o zaplatenie sumy 1.579,25 € s príslušenstvom a kapitalizovaného denného úroku žalobu zamietol. Poukázal na skutočnosť, že novelou Občianskeho zákonníka, vykonanou zákonom č. 150/2004 Z.z., bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993 str.29-34), ktorú treba využívať ako výkladové pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcim režim spotrebiteľských zmlúv. Účinná ochrana

spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len keď súd má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti, čiže právomoc určiť či je podmienka nečestná. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 3.12.2010 uzavretá spotrebiteľská zmluva (prijatím návrhu na uzavretie úverovej zmluvy), pri uzavretí ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa a žalobca v postavení dodávateľa, ktorý má v predmete činnosti aj poskytovanie spotrebiteľských úverov v neobmedzenom rozsahu, poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, V tomto prípade bola použitá vopred dodávateľom pripravená formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere, obsah ktorej žalovaný nemohol ovplyvniť, ak mal záujem o poskytnutie úveru, a tak musel prijať podmienky žalobcu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je typ zmluvy, ktorý je osobitne upravený v zákone č. 129/2010 Z.z., účinný od 2.4.2010, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vo sfére spotrebiteľských zmlúv lex specialis, čo znamená, že na právne vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv sa primárne použijú ustanovenia tohto zákona a iba v tom prípade, ak nie je v tomto zákone špeciálna úprava, použijú sa ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov tak právny vzťah vzniknutý medzi sporovými stranami posudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z., § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ďalej dôvodil, že žalobca na základe uzavretej zmluvy o spotrebnom úvere so žalovaným mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 4.000,- €, ktoré mal žalovaný splácať v 84 pravidelných mesačných splátkach po 105,01 €, v dôsledku čoho by žalobcovi celkom zaplatil sumu až 8.483,16 €, teda navýšenú o viac než 110 %. Vychádzal z posúdenia úverovej zmluvy ako bezúročnej a bezpoplatkovej, pretože zistil, že úverová zmluva obsahuje len uvedenie mesačnej splátky úveru jednou sumou 105,01 €, počet mesačných splátok 84, ročnú úrokovú sadzbu 23,61 %, ročnú priemernú mieru nákladov v neprijateľnej výške a neurčitým spôsobom uvedenej od 27,4 % do 28,50 %, pričom zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované osobitným predpisom podľa § 9 ods. 2; identifikačné údaje agenta v rozsahu ako u veriteľa, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku úveru, iba údaj o celkovej čiastke, čo je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, splátka úveru je v zmluve uvedená jednou sumou bez toho, aby bolo rozlíšené, koľko tvorí istina, koľko úrok a koľko iné poplatky, prípadne ďalšie náklady veriteľa. Z uvedeného dôvodu tak žalobca nemôže dôvodne od žalovaného požadovať úroky a poplatky s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Záverom dodal, že pri posúdení, v akej výške nebol úver právnym predchodcom žalovaného splatený, vychádzal zo žalobcom označenej splatenej sumy žalovaným vo výške 825,39 € a rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru v sume 4.000,- € a uhradenou sumou žalovaným tak predstavuje dlh žalovaného v sume 3.174,61 €, ktorú uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi ako dlh z úveru.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.5.2016 do zaplatenia. Žalobca v konaní nepreukázal omeškание žalovaného so splnením peňažného dlhu, pretože nepreukázal doručenie kvalifikovanej výzvy veriteľa dlžníkovi na splnenie peňažného dlhu, s poukazom aj na rozhodnutie R 27/1977, z dôvodu ktorého žalobu v časti o zaplatenie zákonných úrokov z omeškania z priznanej sumy 3.174,61 € „od 17.1.2013“ do 18.5.2016 zamietol.

3.3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 142 ods. 2, § 160 ods. 1 O.s.p., § 1 ods. 3, § 10 ods. 1 písm. a/, § 13a ods. 1 písm. a/, b/, c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a dôvodil tým, že žalobca nevyčíslil trovy podľa § 151 ods. 1 O.s.p., ale náhradu trov si uplatnil a vyčíslil v žalobe tak, že žiadal o priznanie náhrady za súdny poplatok v sume 285,- € a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 360,68 € za 2 úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. písomné podanie na súd (podanie žaloby). Po kontrole vyčíslenia v zmysle vyhlášky platnej v čase vykonania úkonov a obsahom spisu zistil výšku plnej náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon vo výške 170,97 € a režijný paušál 1 x 7,63 €, 1 x 7,81 €; tarifná odmena advokáta potom predstavuje 341,94 € + paušálna náhrada výdavkov 15,44 € = 357,38 €. Uviedol, že žalobca mal v konaní iba čiastočný úspech, keď žiadal o zaplatenie sumy 4.753,86 € s príslušenstvom, úspech mal vo výške 3.174,61 €, z dôvodu ktorého mal v konaní úspech vo výške 66,78 %, žalovaný mal úspech vo výške 33,22 %; po odrátaní úspechu žalovaného z pomeru úspechu žalobcu, je čistý úspech žalobcu vo výške 33,56 % (66,78 % - 33,22 %) a v takom pomere bola žalobcovi priznaná pomerná časť náhrady trov konania. Náhrada trov je v súlade s uvedenou vyhláškou vo výške 642,38 € (trovy právneho zastúpenia vo výške 357,38 € + súdny poplatok vo výške 285,- €), z toho 33,56 % predstavuje sumu 215,58 €, na súdny poplatok pripadá 95,65 € (33,56 % zo sumy 285,- €) a na trovy právneho zastúpenia pripadá 119,94 € (33,56 % zo sumy 357,38 €).

4. Proti tomuto rozsudku v časti týkajúcej sa nepriznania nároku na úrok z omeškania z priznanej sumy 3.174,61 € od zosplatnenia do 19.5.2016, úroku z omeškania od 19.5.2016 do zaplatenia, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol súdu prvej inštancie, že sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal so zamietnutím jeho nároku na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania, resp. stručné odôvodnenie v tejto časti nepriznania tohto nároku je nejasné, nepreskúmateľné. Uviedol, že má za to, že nárok na úroky z omeškania je nárokom zákonným, a preto bolo povinnosťou prvoinštančného súdu sa s týmto jeho uplatneným nárokom, či už podľa vlastnej právnej úvahy aj za obdobie pred 19.5.2016, keďže si tieto úroky z omeškania uplatnil, vysporiadať. Nie je mu ani zrejmé, prečo súd prvej inštancie určil ako začiatok omeškania práve dátum 19.5.2016. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním dohodnutých splátok poskytnutého úveru, z dôvodu ktorého sa stal celý zostatok čerpaného úveru splatným, pričom splatnosť nastala ku dňu 30.1.2012, ako to vyplýva z predloženého splátkového kalendára a výzvy na zaplatenie, ktorú priložil k žalobe. Žalovaný si na základe uvedenej výzvy svoju povinnosť nesplnil a tak si odo dňa 15.2.2012 (15 dní od zosplatnenia úveru) uplatnil úrok z omeškania, nakoľko od tohto dňa dochádza k omeškaniu žalovaného. Má preto nárok na úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne, resp. 9 % ročne, zo sumy 3.174,61 € od 15.2.2012 do zaplatenia, keď uvedená úroková sadzba je v súlade s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Ďalej dôvodil, že z poštového podacieho hárka je zrejmé, že výzva bola žalovanému zaslaná doporučené, pričom žiaden právny predpis v čase uzavretia zmluvy neurčoval, akým spôsobom majú byť predmetné výzvy doručované dlžníkom. Na výzvu súdu prvej inštancie na doplnenie odvolania uviedol, že si žalovaný riadne a včas neplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z predmetnej úverovej zmluvy a on ako veriteľ si uplatnil svoje právo v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že jeho právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky podľa citovaného ustanovenia zákona vyplýva aj z Hlavy 7 § 3 úverových zmluvných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. Vo výzve na splatenie celého úveru určil žalovanému ako dlžníkovi lehotu na plnenie peňažného dlhu 15 dní odo dňa odoslania výzvy, pričom priložil podací hárk, z ktorého vyplýva, že výzva bola odoslaná dňa 2.2.2012, takže dlžník mal svoj dlh splniť najneskôr do dňa 16.2.2012; prvým dňom omeškania je potom deň 17.2.2012. Dodal, že prvoinštančný súd nesprávne aplikoval na danú vec ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné použiť vtedy, ak doba plnenia peňažného záväzku nie je určená. Navyše posúdenie omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu nemá žiaden vplyv na doručenie predmetnej výzvy, nakoľko Občiansky zákonník v dotknutých ustanoveniach nevyžaduje doručenie takejto výzvy dlžníkovi, rozhodujúce je, že dlžník si svoj peňažný dlh nesplnil v stanovenej lehote. Súd prvej inštancie mu mal teda priznať zákonný úrok z omeškania od 17.2.2012 a nie až od 19.5.2016. Vytkol prvoinštančnému súdu, že pochybil aj pri určení výšky úroku z omeškania, keď mu priznal úrok z omeškania vo výške 5 %, namiesto 9 %, s poukazom na ustanovenie § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Odvolaciemu súdu navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 17.2.2012 do 18.5.2016 a úrok z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 19.5.2016 do zaplatenia; alternatívne navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal na odvolacom pojednávaní podľa § 385 ods. 1 C.s.p. dňa 19.12.2018, na ktorom zopakoval dokazovanie (§ 384 ods. 1 C.s.p.) oboznámením žaloby zo dňa 16.1.2013, výzvy na splatenie celého úveru zo dňa 30.1.2012, rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 26.5.2016, č.k. 4 C 67/2013-46, odvolaním žalobcu zo dňa 30.6.2016 a jeho doplnením zo dňa 19.5.2017. Odvolací súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného, ktorý bol na odvolacie pojednávanie riadne a včas predvolaný, svoju neúčast' neospravedlnil. Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania, majúc na zreteli ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia

účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (predovšetkým podľa ustanovenia § 204 ods. I, § 205, § 212 ods. 1, ods. 3, § 213 ods. I, ods. 3 O.s.p.). Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie, zopakovaným dokazovaním odvolacieho súdu a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Napokon táto zákonná zásada platí aj po 1.7.2016 (§ 383 C.s.p.).

8. Žalobca na pojednávaní pred odvolacím súdom upresnil odvolací návrh a odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd zamietol jeho návrh na úroky z omeškania od 17.2.2010 do zaplatenia, zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 17.2.2012 do 18.5.2016, a už k priznaným 5 % úrokom z omeškania ročne od 19.5.2016 do zaplatenia prirátat ešte úrok z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 19.5.2016 do zaplatenia; odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania nepodal.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne právne rozhodol o úroku z omeškania, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 19.5.2016 do zaplatenia a vo zvyšku, t.j. 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 3.174,61 € od 17.2.2012 do 18.5.2016 zamietol z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný dostal do omeškania už odo dňa 17.2.2012. Žalobca síce preukázal, že žalovanému zaslal výzvu k splateniu celého úveru zo dňa 30.1.2012, v ktorom ho vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 4.753,86 € najneskôr do 15 dní od odoslania výzvy, ktorú podal na pošte dňa 2.2.2012 (č.l. 14, 15 spisu), ale nepreukázal, že by žalovaný túto výzvu aj prevzal. Odvolací súd poukazuje na Hlavu 17. § 6 veta prvá, druhá Úverových podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v zmysle ktorej doručovanie písomností medzi spoločnosťou a klientom sa uskutočňuje poštou, prípadne osobne. Pri doručovaní poštou adresátovi, ktorý nebol zastihnutý, napriek tomu, že sa v mieste doručenia zdržuje, sa použije primerane ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku o doručovaní písomností fyzickým osobám do vlastných rúk s tým, že ak si nevyzdvihne adresát zásielku do 10 dní odo dňa jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení zásielky nedozvedel. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal kvalifikované doručenie uvedenej výzvy na splatenie celého dlhu žalovanému, z dôvodu ktorého mu správne súd prvej inštancie nepriznal nárok na úrok z omeškania už od 17.2.2012, t.j. po uplynutí 15 dní od odoslania výzvy, ale až odo dňa 19.5.2016, t.j. odo dňa odo dňa nasledujúceho po dni, kedy sa zásielka, ktorou prvoinštančný súd doručoval žalovanému žalobu, vrátila, v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p., účinného v čase doručovania žaloby žalovanému (deň 18.5.2016). Prvoinštančný súd správne určil aj výšku úroku z omeškania (5 % ročne), ktorá je v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Odvolací súd dodáva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v časti priznania úroku z omeškania vo výške 5 % od 19.5.2016 do zaplatenia, síce odôvodnený stroho, ale táto skutočnosť nemala vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia v napadnutej časti.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolaciou námietkou žalobcu, že na posúdenie omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu nemá žiaden vplyv doručenie predmetnej výzvy dlžníkovi, keďže Občiansky zákonník v dotknutých ustanoveniach nevyžaduje doručenie výzvy dlžníkovi. Žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu mu z úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 3.12.2010, v zmysle ktorej bol povinný zaplatiť poskytnutý úver vo výške 4.000,- € v mesačných splátkach po 105,01 € v počte 84, keď prestal splácať dohodnuté splátky. Podľa Hlavy 7. § 3 písm. a/ Úverových zmluvných podmienok bol žalovaný povinný splatiť na požiadanie spoločnosti celý čerpaný úver, ak sa oneskoril s platením dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Žalobca požiadaval žalovaného o zaplatenie celého úveru výzvou zo dňa 30.1.2012, ktorú žalobca odovzdal na poštovú prepravu dňa 2.2.2012, ale tak ako je uvedené v bode 9. odôvodnenia tohto rozsudku už nepostupoval v súlade s ustanovením § 6 Hlavy 17. Úverových podmienok a nepreukázal prevzatie tejto výzvy žalovaným. Odvolací súd dodáva, že forma žiadosti veriteľa o plnenie nie je podľa § 563 Občianskeho zákonníka predpísaná, najčastejšie ide o písomnú upomienku, stačí však ústny prejav. Vždy však musí ísť o určitý prejav vôle veriteľa, ktorý je adresovaný dlžníkovi a ktorý mu aj dôjde. Bremono tvrdenia i dôkazné bremono ohľadne skutočností podstatných pre vznik splatnosti pohľadávky (t.j. existencia výzvy na plnenie a dôjdenie tohto prejavu vôle dlžníkovi) znáša veriteľ, ktorý sa domáha plnenia v súdnom konaní (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 23.11.2006, sp.zn. 33 Odo 1384/2004). Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal doručenie jeho výzvy na splatenie dlhu žalovanému považoval správne súd prvej inštancie až doručenie žaloby žalovanému (dňa 18.5.2016; § 47 ods. 2 O.s.p.) za kvalifikované doručenie výzvy na splatenie celého dlhu, keďže zákon na vyvolanie

splatnosti dlhu vyžaduje, aby dlžník bol o plnenie veriteľom požiadany, čo bolo v danom prípade až doručením žaloby žalovanému (zákonným spôsobom).

11. Zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku v časti, v ktorej nepriznal žalobcovi úrok z omeškania v o výške 9 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 17.2.2012 do 18.5.2016, a vo výške 4 % ročne zo sumy 3.174,61 € od 19.5.2016 do zaplatenia, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Ostatné výroky rozsudku v poradí prvý, tretí a zvyšná časť druhého výroku neboli odvolaním napadnuté.

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).